



ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, 645, 1318 i z 2014 r. poz. 379 i 1072)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 651/LXV/2014 Rady Miasta Ostrołęki z dnia 25 września 2014 r. w sprawie *uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu „Śródmieście Płn. – 11 Listopada” w Ostrołęce dla części jednostki strukturalnej PTB 9*, w części dotyczącej ustaleń:

- § 2 pkt 7 uchwały;
- § 2 pkt 10 uchwały;
- § 7 uchwały, zdanie wprowadzające, w brzmieniu: „*W zakresie kształtowania przestrzeni publicznych:*”;
- § 7 ust. 1 uchwały;
- § 7 ust. 2 uchwały;
- § 7 ust. 3 uchwały;
- § 7 ust. 5 uchwały, w zakresie sformułowania: „*(...) od strony przestrzeni publicznych (...)*”;
- § 11 ust. 4 pkt 9 uchwały, w zakresie sformułowania: „*(...) lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10 (...)*”;
- § 11 ust. 4 pkt 10 uchwały, w zakresie sformułowania: „*(...) lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10 (...)*”;
- § 11 ust. 4 pkt 11 uchwały, w zakresie sformułowania: „*(...) lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10 (...)*”.

UZASADNIENIE

Rada Miasta Ostrołęki, na sesji w dniu 25 września 2014 r., podjęła uchwałę Nr 651/LXV/2014 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu „Śródmieście Płn. – 11 Listopada” w Ostrołęce dla części jednostki strukturalnej PTB 9. Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Art. 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna), zawartych w nim ustaleń. Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca uregulował w art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem.

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Ustawa o p.z.p. zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 1 określa „1) zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej, 2) zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczania terenów na określone cele oraz ustalania zasad

ich zagospodarowania i zabudowy - przyjmując ład przestrzenny i zrównoważony rozwój za podstawę tych działań”.

Zasady sporządzania planu miejscowego rozumiane, jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawnione organy, dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń [vide Z. Niewiadomski (red.), Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Warszawa 2004, s. 253], określa m.in. art. 15 ustawy o p.z.p.

Z wnioskiem tym korespondują rezultaty wykładni systemowej. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy uwzględniać szereg wartości, w tym m.in. w tym m.in.:

- wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury (art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p.);
- walory architektoniczne i krajobrazowe (art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych (art. 1 ust. 2 pkt 3 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia (art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p.);
- prawo własności (art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o p.z.p.).

Egzegeza przytoczonych powyżej przepisów prowadzi do konkluzji, iż zgodnie z wolą ustawodawcy, ustalenia planu muszą zawierać zasady, o których mowa w art. 15 ustawy o p.z.p., które uwzględniają również wartości, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p. Zgodnie z art. 15 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną (ust. 1), a art. 20 ust. 1 stanowi, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały.

Uszczegółowienie wspomnianego na wstępie art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p., można odnaleźć w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. zgodnie, z którym: „***W planie miejscowym określa się obowiązkowo: (...) 6) zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzone w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów***”.

Z powyższego wynika, iż ustalenie maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy oraz minimalnego udziału powierzchni biologicznie czynnej należą do obowiązkowych elementów treści planu miejscowego. Przy czym wspomniane wskaźniki zagospodarowania terenu muszą odnosić się do powierzchni działki budowlanej rozumianej, stosownie do dyspozycji art. 2 pkt 12 ustawy o p.z.p., jako „*nieruchomość gruntową lub działkę gruntu, której wielkość, cechy geometryczne, dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenie w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych wynikające z odrębnych przepisów i aktów prawa miejscowego*”. Tymczasem w ustaleniach, o których mowa w:

- § 2 pkt 7 uchwały, zawarto ustalenia w brzmieniu: „*Ilekroć w dalszych przepisach uchwały jest mowa o: (...) 7) maksymalnym (lub minimalnym) wskaźniku intensywność zabudowy – należy przez to rozumieć największą (lub najmniejszą) dopuszczalną wielkość ilorazu sumy powierzchni całkowitych (liczonych według normy PN-ISO 9836: 1997) wszystkich kondygnacji nadziemnych wszystkich budynków istniejących i projektowanych na danym terenie do powierzchni tego terenu;*”;

- § 2 pkt 10 uchwały, zawarto ustalenia w brzmieniu: „*Ileż w dalszych przepisach uchwały jest mowa o: (...) 10) działkach stanowiących jedną posesję – należy przez to rozumieć dwie lub więcej działek geodezyjnych, użytkowanych i zagospodarowanych jako jedna całość, należących do tego samego właściciela lub wspólnie inwestujących na tych działkach dwóch lub więcej właścicieli;*”;
- § 11 ust. 4 pkt 9 uchwały, zawarto ustalenia w brzmieniu: „*4. Warunki zabudowy: (...) 9) ustala się maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy wynoszący 3,0 dla każdej działki lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10;*”;
- § 11 ust. 4 pkt 10 uchwały, zawarto ustalenia w brzmieniu: „*4. Warunki zabudowy: (...) 10) ustala się minimalny wskaźnik intensywności zabudowy wynoszący 1,0 dla każdej działki lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10;*”;
- § 11 ust. 4 pkt 11 uchwały, zawarto ustalenia w brzmieniu: „*4. Warunki zabudowy: (...) 11) ustala się minimalny wskaźnik powierzchni biologicznie czynnej wynoszący 5% dla każdej działki lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10;*”;

zdefiniowała pojęcie „intensywność zabudowy”, a także określając parametry intensywności zabudowy oraz powierzchni biologicznie czynnej odniosła go do działki stanowiącej jedną posesję, zdefiniowanej w § 2 pkt 10 uchwały, podczas gdy z dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. wynika, iż obligatoryjnym elementem ustaleń planu miejscowego, w zakresie wskaźników zagospodarowania terenu, jest określenie minimalnego udziału procentowego powierzchni biologicznie czynnej, a także minimalnego i maksymalnego wskaźnika intensywności zabudowy, w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej. Biorąc pod uwagę powyższe niezbędnym jest stwierdzenie nieważności ustaleń planu miejscowego zawartych w ww. jednostkach redakcyjnych, które określają udział powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do terenu oraz „działki stanowiącej jedną posesję”.

Organ nadzoru wskazuje, że z redakcji znowelizowanego art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. wynika, że wszystkie wskaźniki w zakresie zasad kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, z woli samego ustawodawcy odnoszą się do powierzchni działki budowlanej nie zaś do terenu, czy też zdefiniowanych w sposób odmienny pojęć typu „działki stanowiące jedną posesję”. Co prawda z przepisu zawartego w § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), wynika możliwość określenia takiej powierzchni również w odniesieniu do terenu, jednakże formułowanie ustaleń w tym zakresie winno mieć miejsce dla procedur rozpoczętych przed 21 października 2010 r., a więc przed zmianą ustawy o p.z.p. Formułując ustalenia w tym zakresie, trzeba bowiem wziąć pod uwagę stan prawny w dacie wydania ww. rozporządzenia wykonawczego. Ponadto hierarchiczność źródeł prawa wyklucza możliwość stosowania norm hierarchicznie niższych regulujących te same kwestie w sposób odmienny.

Poprzez odniesienie wskaźników maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy oraz minimalnego udziału powierzchni biologicznie czynnej, do terenu oraz „działki stanowiącej jedną posesję” (niezgodnie z wymogami art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p.), doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego. Zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. A zatem w przepisie tym ustawodawca jednoznacznie wskazał, iż każde naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, wywołuje sankcje w postaci konieczności stwierdzenia nieważności uchwały, i to właśnie naruszenia uchwały w tym zakresie, stały się podstawową przesłanką do stwierdzenia nieważności uchwały w ww. części.

Wskazać należy, iż wobec zasady hierarchiczności źródeł prawa, przedmiotem regulacji planu nie mogą być kwestie, które podlegają regulacjom aktów wyższego rzędu, ani tym bardziej

regulacje planu nie mogą być z nimi sprzeczne. Wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej stwarza zaś ryzyko powtórzenia lub modyfikacji norm obecnych w innych aktach prawnych, w tym także norm hierarchicznie wyższych zawartych w ustawach. Skutki takie są trudne do przewidzenia, stąd konieczność ścisłego przestrzegania granic umocowania prawnego do podejmowania uchwał.

Tymczasem Rada Miasta Ostrołęki w § 2 pkt 7 uchwały, zdefiniowała pojęcie maksymalnego (minimalnego) wskaźnika intensywności zabudowy, podczas gdy pojęcie to ustawodawca zawarł w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p.

W zakresie powtórzeń i modyfikacji przepisów, orzecznictwo wielokrotnie wskazywało, że powtórzenia i modyfikacje, jako wysoce dezinformujące, stanowią istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z dnia 16 czerwca 1992 r. sygn. akt II SA 99/92, opublikowany ONSA 1993/2/44; wyrok NSA oz. we Wrocławiu z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98, opublikowany OSS 2000/1/17). Powtarzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może bowiem prowadzić do odmiennej, czy wręcz sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji. Trzeba, bowiem liczyć się z tym, że powtórzony, czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne, przy czym za modyfikację uznać należy zarówno odniesienie powierzchni całkowitej jedynie do kondygnacji nadziemnych, jak również odniesienie ww. wskaźników do terenu, nie zaś do działki budowlanej.

Organ nadzoru stwierdza również, iż część ustaleń przedmiotowego planu miejscowego, pozostaje w sprzeczności z wcześniejszymi unormowaniami zawartymi w obowiązującym *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Ostrołęki* (uchwały Rady Miasta Ostrołęki: Nr 567/LXIX/2010 z dnia 24 czerwca 2010 r., Nr 294/XXVI/2012 z dnia 31 maja 2012 r. oraz Nr 629/LXIII/2014 z dnia 26 czerwca 2014 r.). Wiążący charakter studium wynika nie tylko z przepisu art. 9 ust. 4, ale również z przepisu art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., w myśl którego plan miejscowy uchwała rada gminy po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Szczególny charakter studium i jego znaczenie w procesie planistycznym podkreśla ustawodawca w art. 27 ustawy o p.z.p. stanowiąc, iż zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane. Jednocześnie - stosownie do art. 28 ust. 1 ustawy - naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Skoro zarówno plan miejscowy, jak i studium składają się z części tekstowej i graficznej, a ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, to w celu zbadania zgodności planu miejscowego ze studium konieczne jest nie tylko porównanie tekstu planu z tekstem studium, ale i odniesienie się do części graficznej (rysunku) planu i studium. Zakres i sposób tego związania uzależniony jest od ustaleń zawartych w studium, od zakresu i szczegółowości ustaleń w części tekstowej, a także stopnia powiązania części tekstowej z częścią graficzną. Zawsze jednak - niezależnie od zawartości części tekstowej i części graficznej studium - podstawę stwierdzenia zgodności planu miejscowego z ustaleniami studium, w rozumieniu art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., stanowią łącznie część tekstowa oraz część graficzna planu miejscowego i studium.

Z przeprowadzonej przez organ nadzoru analizy treści *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Ostrołęki* (wraz z załącznikiem mapowym), wynika w sposób jednoznaczny, iż ustalenia przedmiotowego planu miejscowego w zakresie kształtowania przestrzeni publicznych, pozostają w sprzeczności z ustaleniami studium, bowiem w studium nie wyznaczono obszarów przestrzeni publicznej.

Zgodnie z art. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. przez „obszar przestrzeni publicznej” należy rozumieć „obszar o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców, poprawy jakości ich życia i sprzyjający nawiązywaniu kontaktów społecznych ze względu na jego położenie oraz cechy funkcjonalno-przestrzenne, określony w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy”. Biorąc pod uwagę brak określenia, w studium, obszarów przestrzeni publicznej, uznać należy, że skarżony plan miejscowy, we wskazanym zakresie, dotknięty jest wadą prawną, polegającą na naruszeniu zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego, o których mowa w art. 9 ust. 4, art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., a tym samym na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., zdaniem skarżącego, zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności uchwały, w części dotyczącej ustaleń:

- § 7 uchwały, zdanie wprowadzające, w brzmieniu: „*W zakresie kształtowania przestrzeni publicznych:*”;
- § 7 ust. 1 uchwały;
- § 7 ust. 2 uchwały;
- § 7 ust. 3 uchwały;
- § 7 ust. 5 uchwały, w zakresie sformułowania: „*(...) od strony przestrzeni publicznych (...)*”.

Kwestia dotycząca określa w studium przestrzeni publicznych była m.in. przedmiotem rozstrzygnięcia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z dnia 24 stycznia 2012 r. w sprawie Sygn. akt IV SA/Wa 1795/11. W tym miejscu podkreślić należy, iż ten sam Sąd, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2013 r. sprawy ze skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Rady Gminy w Szelkowie, podzielił stanowisko wojewody, stwierdzając, iż „*Wiążący charakter studium wynika nie tylko z przepisu art. 9 ust. 4, ale również z przepisu art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., w myśl którego plan miejscowy uchwała rada gminy po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Porównanie tekstu planu z tekstem studium oraz odniesienie się do części graficznej (rysunku) planu i studium prowadzi do wniosku, że we wskazanych przez Wojewodę obszarach występuje sprzeczność między studium a planem, co wymagało przede wszystkim przeanalizowania części graficznej obydwu aktów planistycznych*” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 lutego 2013 r., Sygn. akt IV SA/Wa 2595/12).

Również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 września 2012 r., Sygn. akt II OSK 1408/12 wyraził stanowisko, iż „*Tryb procedury planistycznej tak został określony, że organy planistyczne zobowiązane są do zachowania zgodności projektu planu miejscowego ze studium, pomijając jakkolwiek treść poprzednio obowiązującego planu miejscowego*”.

W tej sytuacji uznać należy za zasadne stwierdzenie nieważności wskazanych powyżej jednostek redakcyjnych uchwały.

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr 651/LXV/2014 Rady Miasta Ostrołęki z dnia 25 września 2014 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu „*Śródmieście Płn. – 11 Listopada*” w Ostrołęce dla części jednostki strukturalnej PTB 9, w części dotyczącej ustaleń:

- § 2 pkt 7 uchwały;
- § 2 pkt 10 uchwały;
- § 7 uchwały, zdanie wprowadzające, w brzmieniu: „*W zakresie kształtowania przestrzeni publicznych:*”;
- § 7 ust. 1 uchwały;
- § 7 ust. 2 uchwały;
- § 7 ust. 3 uchwały;
- § 7 ust. 5 uchwały, w zakresie sformułowania: „*(...) od strony przestrzeni publicznych (...)*”;

- § 11 ust. 4 pkt 9 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) *lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10 (...)*”;
 - § 11 ust. 4 pkt 10 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) *lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10 (...)*”;
 - § 11 ust. 4 pkt 11 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) *lub działek, stanowiących jedną posesję w rozumieniu § 2 pkt 10 (...)*”,
- co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Miastu, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Wojewoda Mazowiecki:
Jacek Kozłowski

WOJEWODA MAZOWIECKI
Jacek Kozłowski